

وفاغ اقالم سبعة از حجت رسول خدا الی زمان ما هذا

سَيِّدَةُ اِيْمَانِي وَالْبَقِيَّةُ فِي عَلِيِّ بْنِ اَحْمَدَ بْنِي هَذَانِ الشَّيْطَانُ وَالْخَلْفَانِ لَهُمْ وَهَذِهِ الْاَعْيَانُ الصَّارِعُ
 نُوْدُهَا اِنْوَارُهَا بَقِيَّةٌ مِنْهُمْ اَلَا اِنَّ كَلَّا اَصْطَفَيْتُ وَطَهَّرْتُ وَعَلَى كُلِّ بَارِكٌ وَرَحْمَتٌ فَكَلَّا اِيْمَانِي جَعَلْتُ
 قُدُوَّةَ عِبَادِي وَنُوْدَ بِلَادِي وَنَظَرَ قَاذِ اَشْجَعُ فِي اَخْرِيْمٍ يَزْمُرُ فِي ذَلِكَ الصَّبِيْحِ كَايْزَمُرُ كَوْكَبِ الصَّبِيْحِ لَا هَمْلٍ
 الدُّنْيَا فَاَقَالَ اللهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى وَيَعْبُدِي هَذَا السَّيِّدَةُ اَنْتَ عَنْ عِبَادِي الْاَغْلَالُ وَاصْنَعْ عَنْهُمْ الْاَصْلَ
 وَامْلَأْ اَرْضِي بِحَنَانٍ وَرِزْقَةٍ وَعَدَلًا كَمَا مَلِكٌ مِنْ قَبْلِهِ شَوْءٌ وَقَسْمَةٌ وَجَوْرًا قَالَ اَدَمُ رَبِّ اِنِ الْكَرِيْمُ مَنْ
 كَرِهَتْ وَاِنَّ الشَّرِيْفِيْنَ شَرَفَتْ وَحَقٌّ يَا اَلْهِي اِنْ رَفَعْتَ وَاَعْلَيْتَا اَنْ يَكُوْنَ كَذَلِكَ فَاِذَا اَلنِّعَمِ اَلَّتِي لَا
 يَنْقَطِعُ وَالْاِحْيَانِ اَلَّتِي لَا يَخَاذِي وَلَا يَنْقَدِي بَلَّغْ عِبَادَكَ هُوْلَاءِ الْعَالُوْنَ هَذِهِ النِّزَالَةُ مِنْ شَرِّ عِبَادِكَ
 وَعَظِيْمُ فَضْلِكَ وَجَانَمِكَ وَكَذَلِكَ مِنْ كَرَمَتِكَ مِنْ عِبَادِكَ الْمُرْسَلِيْنَ قَالَ اللهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى اِنِّي اَنَا اللهُ لَا اِلَهَ
 اِلَّا اَنَا الْحَرُّ الرَّحِيْمُ الْغَنِيُّ الْحَكِيْمُ عَالِمُ الْغُيُوْبِ وَمُضْمَرُ الْقُلُوْبِ اَعْلَمُ مَا لَمْ يَكُنْ مِمَّا يَكُوْنَ كَيْفَ يَكُوْنَ
 وَمَا لَا يَكُوْنَ كَيْفَ لَوْ كَانَ يَكُوْنَ وَاِنِّي اَطَّلَعْتُ يَا عَبْدِي فِي عَلِيٍّ عَلَى قُلُوْبِ عِبَادِي فَلَمْ اَرِ فِيهِمْ اَطْوَعَ لِي وَلَا
 اَنْصَحَ لِحَلْفِي مِنْ اَنْبِيَائِي وَرُسُلِي فَجَعَلْتُ لِدَلِيْمِكَ فِيهِمْ رُوْحِي وَكَلِمَتِي وَرِزْقِي وَاصْطَفَيْتُهُمْ عَلَى الْبَرِيَّةِ
 بِرِسَالَتِي وَوَجِيْتُمْ اَلْقَيْتُ بِمَكَانِهِمْ نَلِيْكَ فِي مَنَازِلِهِمْ حَوَامِيْمُهُمْ وَاَوْصِيَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِي فَاجْتَمَعَتْ مِنْ اَنْبِيَائِي
 وَرُسُلِي وَجَعَلْتُهُمْ مِنْ بَعْدِي وَدَاعَجْتُهُمْ وَالْاَسَاةُ فِي رِيْتِي لَا خَيْرَ فِيهِمْ كَسَرْتُ عِبَادِي وَ
 اُخِيْمُ بِهِمْ اَوْدَهُمْ ذَلِكَ اِنِّي بِهِمْ وَبِقُلُوْبِهِمْ لَطِيْفٌ خَيْرٌ ثُمَّ اَطَّلَعْتُ فِي قُلُوْبِ الْمُصْطَفِيْنَ مِنْ
 رُسُلِي فَلَمْ اَجِدْ فِيهِمْ اَطْوَعَ لِي وَلَا اِنْصَحَ لِحَلْفِي مِنْ مُحَمَّدٍ خَيْرِي وَخَالِصِي فَاخْتَرْتُهُ
 عَلَى اَعْلَمٍ وَرَفَعْتُ ذِكْرَهُ اِلَى ذِكْرِي ثُمَّ وَجَدْتُ قُلُوْبَ حَامِيَةِ اللّٰلِي مِنْ بَعْدِي
 عَلَى صِنْعَةٍ فَلَبِيْهِ فَاجْتَمَعَتْ مِنْهُمْ وَوَجِيْتُمْ وَرَفَعْتُ كِتَابِي وَوَجِيْتُمْ اَوْ كَارِ حِكْمَتِي زُوْرِي
 وَالَيْتُ بِي اَنْ لَا اَعْدِبَ بِنَارِي مِنْ لَيْسِي مَعْصِيًا يُوْحِيْدِي فَجَلَّ مَوْدَعَتُهُمْ اَبَدًا سَفَرًا يَدُ خُدُوْدِ
 ذَرِيْتِ ابُو اَبِي شَرِّ اَبُو رُوِي عَرْضُهُ سِهَامٌ اَدْنَا كَاهُ نُوْرِي دَرَشْتُهُ كَرِيْتِ كِهْ شَرِقِ وَنَمْرِبِ رَا فَرُو كَرْتِ وَبَلَكُوْتِ
 اَسْمَانِ بَرَا دُجُوْنِ نِيْكَ كِرَانِ شَدُوْرُ مُحَمَّدٍ بُوْدُو جَانِمُ اَوْ شَبُوْرِي سَاخْتِ وَچهار نُوْرٍ دَكْرَارِي مِنْ شَمَالِ وَخَلْفِ
 اَلْمَامِ اَنْ نُوْرُهُ بُوْدُو اَبُو دَكْرَارِي اَزْمَرِيْتِ اَدَمُ بَا اَوْ شَبِيْهِ تَرَبُوْدَا كَاهُ نُوْرَامِي دِي كَرِيْتِ كِهْ اِنَّا اِنْ نُوْرِي
 كَرَفْتُنْدُو دَر بَزْرِكُو اَرِي شَبِيْهِ نُوْرِ مُحَمَّدٍ بُوْدُو دَر دَر اِن نُوْرًا حَا طَهْ كَرَفْتُو اَرِي اِن نُوْرَامِي شَبَارِ سِنَارَامِي
 اَسْمَانِ كَرِيْتِ كِهْ سَكَنَتَا اَل نُوْرِي شَدُوْرِي وَبَعْضِي اَز بَعْضِي رُوْدُو شَرُّ بُوْدُو اِنَّا كَاهُ نُوْرِي اِنَّا كَاهُ نُوْرِي اِنَّا كَاهُ نُوْرِي
 سِيْلِ اَز هَر نُوْمِي اِي دَر اَدَمَا زِيْمِنِ رَا بَزْرَتِ تَر صُوْرَتِي اَكْنَدُو سَاخْتِ اَدَمِ رَا جِرْتِي فَرُو كَرْتِ وَعَرْضُ كَرُوْدُو اِنَّا
 قَاهِرُ قَاهِرِيْتِ اِن بَزْرِكَا نِ كِهْ بَر كَرِيْدُو اَز جَانِمَا اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي
 اِيْتَانِ وَسِيْلُهُ تُوْدُو سَعَادَتُهُ اِن طَلَيْقُهُ اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي
 نُوْرِي بَرِكِ اِحْمَدِ اسْتِ اسْتِ اِيْتَانِ وَاسْتِ اِيْتَانِ اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي
 مَهْمُوْدِ دَا وَاِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي
 دَارِيْتِ طُوْمِ مَعْنِي اِسْتِ وَوَاِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي اِنَّا كَاهُ نُوْرَامِي

ماده در حدیث است

جسد اول از کتاب دوم من مجدلات نسخ التواریخ

و اوست بر همین عرض کرد که فاتح خاتم صیحت خطاب آمد که مژده بر کزید من و نخستین آفرینش من و حجت من در میان خلافت است و او را به پیغمبری برگزیدم و وقتی که هنوز آدم صلصال بود و او را در آخر زمان بعثت دهم که تکمیل دین من کند و بدو ختم رسالت بخشیدم و این علی است برادر او در میان ایشان برادری انداختم و ایشان را بر کزیدم و بر ایشان صلوات فرستادم و عصمت دادم و برگزیدم ایشان را بنیکو کاران از فرزندان ایشان از آن پیش که آسمان در زمین بود و آنهاست بیافرینم و این بهترین بود که طهارت قلبه بسیار امید چشم من بندگان خود را بنیکو بیدم آنگاه ابرهیم در دوازده صورت از آن که در نوشته بسیار بود علی بودند عرض کرد که آئی مرا از آن معانی ایشان که بخش خطاب کردید که این نور کفر من است و حق پیغمبر من فاطمه است و او هست با علی و سید ذریت پیغمبر من و این دو نور حسین و حنین اند و این خان و خانان است که با آمد رسیده فرمود این نور من است که بدو رحمت خود برگزیدم و دین خود را به کزیدم و بزرگان خود را به ایت کیم بعد از نومیروی ایشان از فریادرس پس ایشان صلوات فرستاد ابرهیم گفت که ای درو فرست بر محمد و آن که خدایا که ایشان را برگزیده و خالص گردانیده خالص گردانیدن بنیکو پس خداوند خطاب کرد که ای ابرهیم که از باد ترا گریست و فضل من زیرا که محمد و آل او را از صلبت کردیم و از نخستین فرزندان تو از این شهرت با تو ترا از سقرین میازم صلوات ترا صلوات ایشان و برکات در ختم در بر تو و بر ایشان سقرین میازم و فرمود اودم حجت را در طایق تا کاهی که مدت ایشان پایان رود من و اوست آسمان و زمین آنگاه که هیچکس نتواند در آن پس بعثت رسالتم خدایتون برای عدالت خود و افاضه عدل و رحمت خود بر ایشان *القضیه فی اصحابه* و این کتاب جامع و دیگر صحیفه است اصحاب نمودند بر تقی و ایمان خود بنفردند و از شادی خان بود که روح ایشان خیرین کند و بر همین مناسبت در سفر دوم این کتابش یافتند که ترجمه آن بعثت عرب چنین است خداوند میفرماید *الذی نزلنا علیک الذکر و الذی نزلنا علیک الذکر و الذی نزلنا علیک الذکر و الذی نزلنا علیک الذکر* و اینهاست که در کتابهاست من شبانین آنها که اسمعیل و ابراهیم اصلین عظیمین اگر هم جدا جدا بگویند منم این شیخ عشر *قیام اکل محمد و ما از سید به پس بلائح حکم دینی و الحیم به انبیای و رسولی علی محمد و امته تنوم* انشاء میفرماید من خواهم فرستاد از میان آدمیان از فرزندان اسمعیل پیغمبر را که نازل میسزدیم بر وی کتاب خود را و یسزدیم او را با شریعت درست و راست پیغمبرین خود و میسزدیم او را بر حکمت خود و میسزدیم او را بر شریعتشان خود و شکر و نسل او از و قهر مبارک او خواهد بود که من از او برکت گردانیدم و از وی دو فرزند بود آدم مانند اسمعیل و اسحق اصل دو شعبه عظیم باشند و هر یک از آن دو شعبه بسیار بسیار کردند و از ایشان دوازده امام قرار دهم برای محافظت آنچه کامل گردانیدم او را تا بنا از رسالات و حکمت خود و محمد خاتم پیغمبران من است و بر همت او تا نام میسزد و قیامت حازر گفت اکنون صبح حق روشن شد از برای آنکه دو چشم بنیادار دایما بسوزد سنگ در دل شماست سید و عاقب خاموش شدند دیگر باره ابو حاتم گفت سخن آخر را باید از کلمات عیسی صفا نمود و کتاب بخیل را فرافروفتند و از منقح چهارم گریستند که این روحی بر عیسی در پیغمبر یا عیسی یا ابن *انما سر فی النبول ایتمه قولی و جد فی امری لانی خلقک من غیر فجلی و جعلت لایة للعالمین یا ایة فاعبد*

و حجتین

وقایع اقا لیم بعد از رحلت رسول خدا الی زمان ما

وَعَلَىٰ قَوْلِكَ وَنَحْنُ الْكُتَابُ بِقُوَّةٍ ثُمَّ قَسَرَهُ لِأَهْلِ سُورِيَا وَخَيْرُهُمْ لِي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا الَّذِي قَتَلْتُمُ
 الَّذِي لَا أَحُولُ وَلَا أُحُولُ قَامُوا بِي وَرَسُولِي النَّبِيُّ الْأُمِّيَّ الَّذِي كُنْتُ فِي آخِرِ الزَّمَانِ نَبِيَّ الرَّحْمَةِ وَالْمَحَنَةِ
 الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةَ قَالَ أَوَّلَ النَّبِيِّينَ خَالِفاً وَآخِرُهُمْ بَعَثْنَا ذَلِكَ الْعَاقِبَ الْحَاشِرَ فَبَشِّرْ بِهِ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ قَالَ عَيْسَى
 يَا مَالِكُ الدُّهُورُ وَعَلَامُ الْغُيُوبِ مِنْ هَذَا الْعَبْدِ الصَّاحِجِ الَّذِي فَدَا حَبَّةَ قَلْبِي وَكَمَّرَتْهُ عَيْنِي قَالَ ذَلِكَ
 خَالِصَتِي وَرَسُولِي الْجَاهِدُ بِيَدِهِ فِي سَبِيلِي بِوَأَقْبِ قَوْلَهُ فِعْلُهُ وَسِرِّرُهُ عَلَانِيَتُهُ أَنْزَلَ عَلَيْهِ تَوْرِيَةً
 حَكِيمَةً أَفْخَبَ بِهَا عَيْنَا عَمِيًّا وَإِذَا نَاقَتْهَا وَقُلُوبًا غَلْفًا فِيهَا نَابِيعُ الْعِلْمِ وَفَهْمُ الْحِكْمَةِ وَرَبِيعُ الْقُلُوبِ وَ
 طُوبَاهُ وَطُوبَىٰ أُمَّتِهِ قَالَ يَا رَبِّ مَا أَسْمُهُ وَعَلَامَتُهُ وَمَا أَكَلُ مِنْهُ وَعَسَلُ لَهُ مِنْ بَقِيَّتِهِ يَعْنِي ذُرِّيَّةً
 سَابِقَتِكَ اسْمُهُ أَحْمَدُ مُنْتَجَبٌ مِنْ ذُرِّيَّةِ إِبْرَاهِيمَ وَمُصْطَفَىٰ مِنْ سُلَالَةِ إِسْمَاعِيلَ ذُرِّيَّةً لَوَجْهِ الْأَفْرُودِ وَذُو
 الْبِحَيْنِ الْأَذْهَرِ ذَا كِبَارِ الْجَلِّ تَنَامُ عَيْنَاهُ وَلَا يَنَامُ قَلْبُهُ بَعَثَهُ اللَّهُ فِي أُمَّةٍ أَيْتِيَهُ مَا بَقِيَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ
 بَوْلًا فِي بِلْدَانِهِ إِسْمَاعِيلَ يَعْنِي مَكَّةَ كَثِيرًا لِأَزْوَاجِ قَلِيلِ الْأَوْلَادِ كَسَلَهُ مِنْ مَبَارَكَةٍ صِدْقٍ يَكُونُ لَهُ
 مِنْهَا ابْنَةٌ لَهَا فَرَحَانٌ سَيِّدَانِ يُسْتَشْهَدَانِ أَجْعَلْ لِنَسْلِ أَحَدٍ مِنْهُمَا قَطُوبِي لَهَا وَلِابْنِ أُخْتِهَا وَشَهِدَ
 آيَاتِهَا فَفَضَّرَهَا قَالَ عَيْسَى لَهَا يَا طُوبَىٰ قَالَ شَجَرَةٌ فِي الْجَنَّةِ سَادَتْهَا وَأَعْضَانُهَا مِنْ ذَهَبٍ رَقَّتْهَا حُلٌّ وَحُلٌّ
 كَثَدَى الْأَبْكَارِ أَحْلَى مِنَ الْعَسَلِ وَاللَّيْنُ مِنَ الزَّبَدِ وَمَا وَهَامِنْ شَيْئٍ لَوْ أَنَّ غُرَابًا طَارَ وَهُوَ فَرِحٌ لِأَذْرَكَ
 الْهَرَمُ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَفْطَعَهَا وَلَيْسَ مَسْرُورٌ مِنْ مَنَارِلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ إِلَّا وَظَلَّ لَهُ فَنَنْ مِنْ ذَلِكَ الشَّجَرِ

نه کبریا

سفر میدای عیسی ای پسر زن بی شوهر زالی پدر فریدم و در جهان علامتی کردم پس بر پرستش کن و کبریا کتاب او بر مردم
 سوریا بخوان که منم خداوندی که خبر من خدائی زنده و زنده کی بخشیت تغییر و زوال در من زنده نذار و ایما اور بیدین بر
 که در آخر زمان فرستم پیغمبر حجت و جواد است و اول مخلوقین و آخر مبعوثین است دوست عاقبت ماست شبارت و بی
 اسرائیل ایدین پیغمبر عیسی عرض کرد ای مالک زمانها و دانسته پیمانها کیست آن بنده که دوست دارم اور قبیل از دیدار کرد
 خطاب رسید که اوست رسول من که بدست خود جهاد کند کفار و با کردار و پنهان او با آشکار موفق است پیغمبر تو
 تویته تازه یعنی قرانرا چشمهای کور و گوشهای کر و طو بسنا و از اید و بنیا و شنوا و دانا میگردم و در آن نهاد
 ام عیون علم دخلت و بهار قلوب اخوشا او هست او گفت الهی صیت اسم و علامت او ملک است او و چه قدر خفا
 بود آیا اور از تویی باشد فرمود ترا الهی هم اسم او احمد است و منتخب آل بر بسم و بر کزیده اولاد اسمعیل است روشن
 ماد تابان و جبهتش روشن و درخشان بیشتر برتر سوار شود و هر کجا چشمش بخوابد لشن بیدار باشد و اورا بر بگیرم در
 امتی که از علوم بی بهره باشد و ملک او قیامت پانیده باشد و مولد او در که است زن فراوان کند اولاد اندک در سبیل
 از دختر معصوم است و از او دوزخ کو آید که شهید شوند و نسل او از ایشان بشد طوبی برای ایشان و دوستی ایشان است
 و اما که زمان ایشان زار دایبند و نصرت ایشان کنند عرض کرد طوبی صیت خطاب رسید درختی است در بهشت
 سان و شاخ ان از زر و برک از طلا و نمر آن چون پستان دختران دوشیزه از غسل شیرین تر و از نسک نرم تر و آب ان از
 تسنیم است اگر بشو کلاغی پرواز کند پامیر شود بر فرازان نرسد و هیچ خانه در بهشت نیست جز آنیکه شاخی از این درخت در آنجا
 سیدمان است مع القصه چون سخن بدچار رسید این کلمات بنهایت شد طریق مشاجره و نظر بسد و اعداد

جسد اول از کتاب دوم من مجلدات نسخ التواریخ

و از برای رسیدن و عاقب برزد و حارث جانی سخن نامه ناچار مجلس شادورت برخواستند و بعد خوش شتاقتند مردم بخیران
چون دانستند که کار شوی بکران رفت بنزدیک ایشان آمدند و گفتند اکنون باز نمائید که بنیان دین تشریف بار
نمادید در پانچ گنستند هنوز از این خود سر بر تاقیم و ترک سرب عیسی گفته ایم شما نیز بر دین خود باشید تا با یکی
درین شویم و حقیقت امر محمد قرشی را باز در نیم این گفتند و بیج سفر کردند چهارده تن از نصاری بخیران و هفتاد
از بزرگان بنی حارث بن کعب ضمیمه عزم دادند عاقب و سید و ابوالکحارث و ابوالکحارث بن علقمه راه بر گرفتند
کزین علقمه را در ابوالکحارث که از بخیران بیرون سفر کرده بودیم در این وقت از راه رسید با ایشان همراه شدند
عاقب پسران خود را که یکی صبیحه المحسن و اندیکر عبد المنعم نام داشت با خود برداشتند و زمان خود را که ساروه اندیکر میم
نامید میزدیم با حور کوچ دادند در عرض راه اشری که کزین علقمه پیشتر بوده بر سکندری آمد چنانکه میم بود که او را
اندازد کزین علقمه در خشم شد و گفت نفس آلا بعد و از این نفرین روی سخن با رسول خدا داشت ابوالکحارث گفت
بل انتقنت تو باک بادی بس درانی کز گفت ای برادر این چه سخن است که با من میگوئی گفت سوگند ما خدای که محمد
رسول خداست و آن پیغمبر است که ما بنظر او میبریم کز گفت پس چرا ما او ایمان می آوری گفت مخالفت تویم تویم
کرد زیرا که آنچه ما داده اند و است مانند از این سخن مخالفت سلام در دل کز جای کرد ابوالکحارث اهل خویش را بزد و بگما
هر کت ایکن تغدو قلیقا و ضینها معترضانی بطینها جینها مخالفین التصاری دینها
مع القصد مردم بخیران با ثرونی بکمال و حشمتی سکوف طی ساقتمی می کردند و بیشتر بتران بر نشسته اسبهای خود را بکنیت
راندند و از آن سوی چون مراجعت فرستادگان رسول خدای بدر کشید پیغمبر زمان کرد تا خالد بن الولید با گروهی
نکبران بخص حال ایشان طریق بخیران گرفت در عرض راه با آنجماعت باز خورد و با تفاق مظاهر بدینه باند مردم بخیران
در بیرون مدینه فرود شدند و پیش سکو و چشمه خویش را با شاه سلطنت همی دانستند پس اسبهای سفر را از تن دور
کردند و جاهای ربا و صلیبای زیبا بر خود راست کردند و بر اسبهای تازی بر نشاندند و نیزه های خطی بر گرفتند و
بشان مردمی بیسم و و بیسم بودند با سگوتی نام وارد مدینه شدند چنانکه مردم مدینه همی گفتند ما جاعتی از این با بر تو
دیدیم بدین عظمت و مکانی غیر کرده بسجده رسول خدای درآمدند از قضا این وقت هنگام نماز ایشان بود پیشتر نماز
ایشان تا در روی بیابان شرف کردند و توان خدای فرمود که سز زحمت ایشان بخند تا بر شوخ خویش نماز بگذارند بعد از نماز
بر نماز آمدی سلام دادند و پیغمبر جواب باز داد و روی مبارک بگردید تا سه روز کار بدین گونه کردند و بر روز سلام دادند
و از پیغمبر جواب گرفتند و چند آنکه در سخن کساح کردند پانچ نشنیدند ناچار از بسجده بیرون شدند عثمان بن عفان
این دعوت را که از بیرون با رفتی داشتند از بی چاره مشورت طلبیدند گفت رسول خدای ما را مکتوبی کرد و بگویش خوش دعوت
فرمود اکنون که حاضر شده ایم تا راه در رسم او را باز در نیم با سخن بکنند ایشان در پانچ تمیذره بیت میشدند تا که بهر کس
علی در آنجنانی بدست از بی چاره حضرت او را اختیار کردند و صورت حال را بعرض رسانیدند بهر آنکه فرمود این
در میان از تن دور کنید و عابدان در پوشید یا سلب را جهان بگیرد آنگاه بر پیغمبر در آید ایشان چنان کردند و بخت
در رسول شتافت سلام دادند پیغمبر جواب باز داد و فرمود بدان خدای که بر استی مراجعت فرستاده که در نخستین
چون این گروه نزدیک من آمدند شیطان با ایشان بود پس آنجماعت را با سلام دعوت کرد ایشان به ترقی رفتند و

و قایع اقالیم سبوع بعد از هجرت رسول خدا الی زمان ما هذا

و سخن بناظره در انداختند و گفتند ای ابوالقاسم هسنت ترا کتب انبیا مطالعه کردیم و همه با تو راست آمد جز یک سخن
 فرمود آن کدام است گفتند ما در انجیل دیده ایم پیغمبر که بعد از مسیح میاید مسیح را تصدیق کند و تو او را کذیب میگویی او
 خداوند است و تو او را بنده میخوانی پیغمبر فرمود من را و با پیغمبری تصدیق دارم لکن او را بنده خدا میدهم گفتند
 چگونه تواند که خداوند کرده آخر او مرده زنده کرد و گوهر را در از انبیا ساخت و سپهر و صفت اشفا داد و از کتون قلوب
 پوشیده ضمیر آگهی داشت و جز خدای هیچکس را بدین کارها دسترس نیست یا آنکه کسی که پسر خدا باشد پیغمبر فرمود
 این جمله است عیسی زنگ می نیست لکن باذن خدا بود او نیز بنده خدا بود و هر کوی عیسی از بندگی خدا عازم است
 دانستاید عیسی را گوشت و پوست بود پیغمبر او می استامید این همه صفت مخلوق است خداوند از این جمله منزله است
 گفتند ما را بنما کسی مانند عیسی بی پدر متولد شده باشد فرمود با قدرت خداوند هیچ کاری از دیگر کارها شکره و آسانتر است
 و نیز عجب تر از کار عیسی نطق ابوالبشر است که بی پدر و مادر بود و آیت برایشان قرانت کرد و آن مثل
 عیسی علیه السلام گفت الله کثیر ادم خلقت من تراب ثم قال که کسین میگویند در استمان عیسی نزد خداوند چون در آن دم است
 که خدایش از خاک آفرید و او را گفت باش پس موجود شد با کلمه خداوند در میان سخن رفت هیچ منید نیفتاد و مردم بخوان همچنان
 بر عیادت خویش بودند و گفتند از دین خویش بزرگتریم و اگر خواهی با تو از در سباهه پروان شویم ما هر که که کذب است
 عذاب عاجل فرود کرد چون سخن بد بخار سیدند و آیت مبارک فرستاد فمن حاجتک فیہ من بعدہ فاجاءک
 من العلم فضل نعمنا لو اندع انباءنا و انباءکم و انشاءکم و انشاءنا و انشاءکم ثم ننهل فنجعل
 لعنة الله علی الکاذبین یعنی اگر با تو که محمدی مجاد که کند پس آرا که آنچه حق است بوی تو آمده است کجوسا نیاید
 تا ما سخن آیم پس این خود را و شما سخن آید پس این خود را و همچنان ما زمان خود را سخن آیم و شما زمان خود را و نیز ما
 سخن آیم کس نیز که نزلت جان ما دارند و شما کس نیز که نزلت جان شما دارند آنجا نفرین کنیم که بدیم لعنت خدا را
 بر دروغ گوین چون جبرئیل این آیت مبارک را بیاورد پیغمبر مردم بخوان قرانت کرد و فرمود خداوند مرا اذن سباهه
 داد و فرمان کرد که اگر شما بران باشید با شما مبارک کنیم گفتند نیکو باشد فردا حاضر شویم و با شما سباهه میکنیم سخن این
 نهادند پس سید و عاقب با مردم خود بمنازل خویش که در ظاهر دیدند داشتند محبت کردند و بوقت هر کسی سخن گفت
 بعضی گفتند محمد سخن بر آن گذاشت که صدق و کذب بر خود بیزوی سباهه بر شما ظاهرا هر کند اکنون کران سباهه اگر فردا است
 اصحاب بیرون شد و با جلالت جماعت حاضر گشتیم کنید که این روش پادشاهان است و اگر عددی خاضع و خاشع
 خود آورد بر سبزی که این کار انبیاست که همیشه بر کزیدگان خدا اندک باشند از آنوی رسول خدای بفرمود میان دو
 درخت را پاک بروفتند در روز دیگر عباتی سباهه که بود و مارش بس رقیق بود از فراز درخت منظره ساختند از آن
 سید و عاقب برسیدند پس این خود صنته المحسن و عبد المنعم را بیاوردند و زبان خود ساره و مریم را نیز حاضر ساختند
 نصاری بخوان و نواران بنی عارث با سبهای نیکو سخن گشتند و مردم بد نیز با علم او زینهار آمدند که پانک را که
 ابرو خدای در حجره خویش بود با آفتاب بالا گرفت آنگاه دست علی را گرفت از حجره پروردگار و امام حسین از پیش روی روان
 ساخت و فاطمه علیها السلام را از دنبال بدشت بدین گونه خنی مسافت کرده بکنار زندختان مدند و در زیر عبا باستان این
 وقت رسول خدای این آیت قرانت کرد انما یرید الله لیتطهرکم یتطهروا

جسد اول از کتاب دوم من مجلدات تاریخ التواریخ

آنکه پیغمبر سید و عاقب دستا که هم اکنون از بهر مبالغه حاضر شوید که من حاضرم ایشان نیز نزدیک شدند و گفتند یا ابو
با کدام سن با مبالغه میکنی فرمود با بهترین اهل زمین و نیکوترین چنانیان در نزد خدا زیرا که از خدای بدین امورم و اشارت
بالجبار کرد و عاقب را از دیدار پیغمبر و نظاره آل جبار هولی و هر بی بزرگ بگرفت چنانکه چهره ایشان زرد گشت و در
قول و بیروی اقدام از ساحت وجود ایشان نایل شد لا جرم برای شورت بمیان مردم خود مر حبت نمودند که برین
حلقه که از نماز فرصت میرد چون در حال سید و عاقب دیگر گوز گشت و آثار خوف و خشیت در خاطر راه کرد پای
پیش گذاشت و دست ایشان را گرفته فراس کشید و گفت ای پیشوایان قوم و دانایان قبیله نختی بهوش
باشید و در خاستن این امر که جز خاست و نداشت چهره نماید نیک نگران شوید و از در سجاج فرماد خود را و جهانی را
عرضه بلاک و دمار دارد مگر ندانستید هر قوم مبالغه پیغمبر را مبالغه شمرند در زمان پاجال بلاک شد و هم چنان از
کتابهای آسمانی شما دانسته اند که محمد جان پیغمبر است که همه انبیاء بشارت بعثت او داده اند و صفت اهل بیت او
گفته اند چه اکنون دیده نمیشد و مکران نمی شود اینک آثار بلا و طلیعه غضب شش سوی دربار میکنند مگر نمی بینید
که آفتاب دیگر کون شده و درختان کون گشته از بول عذاب اندر حوض صومر غما که آخته و بالها بر زمین میکنند پرنای
ابر سیاه را مکران باشید که با سورت تابستان پدیدار شد و این دو دسیاه همانا کران تا کران فرو کرده گوش
فواجبال دارید که اعداد زلال اطلبیدن همی داردان و ان نیک بگردید که اینک محمد و طلیعه اوست که دست
به عابرو داشته و انتظار میبرند که شما قبول نفرین کنید شمار امی کا نام اگر یک سخن گویند از انشان نماند و است
نضاری نابود و نا چیز کرد چون سخن بد بخار سید سید و عاقب اینهمه آیت که گزین حلقه بر شمر در زیادت مشاهده کردند
در اقدام ایشان لغزش افتاد و اندام ایشان را لرزش گرفت چنانکه خواستند از هوش بکانه شد این وقت که گزین حلقه
گفت اکنون مسلمانان کیرید در دو جهان کامروا باشید اما اگر این تعب در طلب دنیا بگردید از طریق خرد و رویت
بیکوی شدید و بجزر و انده با محمد ساز مبالغه نماید و خود را در جهان علامتی کردید چنانکه در روز کاران در از شما آید شما
زنند و قصه شمارا افسانها کنند و هم چنان شمارا آنگهی میدهم که چون پیغمبر آن آنک کار می کنند ستم و طاقت خاطر
ایشانرا خسته میکند و دست باز دارند آن کار را پاسی نبرند اینک محمد است که در برابر بیزدان استاده است
زود بشتابید و او را از آنک مبالغه مازد اید و سخن از در مصاحت و مسالت اندازید و این زهر شکار زبانی باشد
کار شما با قوم یونس شایستی دارد چنانکه قوم یونس چون آثار خدا را نگران شدند توبت و انابت گرامیدند شما نیز
طریق توبت و انابت کیرید سید و عاقب سخنان او را بسنجید و همه را پنجه و سخته دیدید گفتند نیکو است که تو
نزدیک پیغمبر شوی و قانون حضرت پیشه سازی و علی را بشاعت برانگیزی باشد که فامت این امر بمسالت پیوسته
کرد پس گزین حلقه سید زکات آنک حضرت پیغمبر کرد حاضر حضرت شده عرض کرد سلام علیک یا رسول الله
سخت کلمه توجید گفت مسلمانان گرفت آنکا عرض کرد یا رسول الله مردم بخوان از اقدام دوم مبالغه پشیمان گرفتند
و اینک خواستار عنون و نجایش از پیغمبر فرمود نیکو باشد اکنون مسلمانان کیرید یا آنچه مسلمان است نیز ایشانرا باشد عرض
کرد سر با سلام در نیاورند فرمود پس ساخته جنگ شوند و فصل امر را بزبان شمشیر است کنند تا هر کرا خدا خواهد کشت
گفت ایشانرا نیز وی جنگ وقت معات با شایست اما آنکه کار بمصاحت و مسالت اندازند و جبریت بر دست

وقایع اقالیم سبده بعد از رحلت رسول خدا الی زمان ما

بنده رسول خدای تعالی علیه السلام را فرمود تا با ایشان کار مصالحت بجای برود و گفت آنچه تو خست یا زنی پذیرد من تسلیم میسر
المؤمنین نیز دیک ایشان آمد و شرایط صلح و وجه وقت را برکردن ایشان حمل داد و تقریر یافت که هر سال دو هزار تاج
نخمس و هزار شقال زر منجی را در محرم و منی را در شهر ربیع تسلیم دارند و مقررت که هر جا سه راهی دریم بهما باشد
در سولان پیغمبر را سبک بدارند و میربان باشند و بهم گفته اند بشرط بود که سی هزار سبکی فرستند و سی هزار سبک
فرمود اگر سمانا را حاجت قدم بدین شمار این شایا استعاره بدهند و از طلب رنج و بار بر نیز کنند بدین گونه کار
صلح باز کردند و برپا نه دیساج این شرایط نگار دادند و جماعتی از صحاب کوهی خویش را بر آن باقی حط و خام نهادند
و مردم بجز آن آن مکتوب را مضبوط نمودند آنگاه امیر المؤمنین علیه السلام ایشان را بخدمت رسول آورد و حضرت ایشان را از
شاعت باز نمود پیغمبر فرمود اگر این چنین که دوزیر جبار بودند سبک بیکر دید بصورت قورده و خنازیر بر می آمدند و
وادی بر شما آتش میریخت و مرغان از درختان شما فرار میکنند و اگر نه عرض دار سبک شدند و یکسال تمام سپری نمیشد
که تمامت نصاری نابود و ما پیغمبر میکشید و این مبالغه در سال دهم حج می رفتند و در وقت هر رم فریاد بود و دو جهتی رویش
پنجم آنچه گفته اند مع القصة این هنگام مردم بجز آن رخصت انصراف یافتند آننگ مرجهت کردند رسول خدای با ابوبکر
فرمود چنان بگویم که چون بمنزل شوی از خواب بیکانه کردی و واژونه پالان بر شتر ندی ابوبکر ش چون بمنزل شفت
سخن پیغمبر را فراموش کرد و او را اضطرابی گرفت که ترک خواب بگفت پس برخواست و پالان بر شتر بست و با ابوبکر
پیش کرد و پیش پالان را بر شتر نهاد در بنوف سخن رسول خدای را یاد آورد و درین سخن کلی گفته است سمانی گرفت گویند
چون مردم بجز آن آننگ مرجهت کردند از رسول خدای خواستار شدند که مردی این سبک است ایشان منصوب دارد و در
سیان آنجا بعد از آن که فرمود در نصف آخر روز حاضر شوید چنان که بعد از نماز ظهر حاضر شده و پیغمبر و صحاب
اصحاب نگران بودند که سبک اختیار کنند عمر بن الخطاب همی خویش را نمودار میدادند و کردند بر سیافراخت باشد که او را
گزیده دارد پیغمبر ابو عبیده بن الجراح را بگذاشت تا با آنجا رخت راه برداشت بعد از پیغمبر این صلح
در میان ایشان استوار بود و ابوبکر کار بدین گویند که در زمان حکومت عمر یعنی از قواعد آنکه گویند و از پس
ملوک دیگران شرایط را یکبار محو و منی داشتند بجز چون این کار را پرودا شد رسول خدای اهل خود را بیکر کشید و سبک
و این وقت بمنزل فرود شد و گفت خدایت سلام میرساند که بنده من موسی با تفاق بیرون فرزندان بیرون جابون طریق
مبالغه سپرد او را اهل مال او را و او را دران او را زمین بدم در شید و کند یاد میکنم بعبت خود ای احد اگر تو با اهل سبک
سیکرید با اهل زمین و جمیع خلائق هر آینه آسمانها پاره پاره و کوهها نیز بریزد و زمین فرو میرفت و قرار می گرفت که آنکه
مشیت من برخلاف آن قرار میگرفت پس رسول خدای بجهت سبک بگذاشت و دست برداشت چنانکه سفیدی زیر بغل پیغمبر
پیدا رکت و سگرت فرمود شکر اللهم همانا ز محشری و بیضاوی و فخر رازی و بسیار کس از علمای اهل سنت گفته اند
بعین لیل سبک که علی و فاطمه و فرزندان او بعد از پیغمبر نامت اهل روزین بهترند و کثوف بشود که حسین فرزندان پیغمبر بوده
چه خدای انبیا فرمود و علی اشرف از سایر انبیا و تمام صحابه است چه نفسنا فرمود و نفس پیغمبر اشرف بوجود است و هم در میان
باذان که حکومت می داشت چنانکه در جای خود مرقوم شد و دواع جان گفت و رسول خدای مملکت او را چند بخش کرد و یکی
با پسر او شهریار بن باذان تسلیم داد و بخشی را بپسر بن شهر جدهانی و نام جلی را با ابونوسی شمری و پاره را به جلی بن ایته

جسد اول از کتاب دوم من مجدداً شرح التواریخ

از کتاب دوم

گذاشت و معاذ بن جبل را در دو بلده بن و ارضی ضرورت حکومت داد و قال له یا معاذ انک تقدیم علی قوم اهل کتاب و انهم سائلوک عن معایج الجنة فاجبه فانهم ان معایج الجنة لا اله الا الله و انما تخدق کل شیء حتی تنفیحنا لی الله عز وجل لا تحب دونه من جاء بها یوم الیقین غلیظاً بکل ذنب فقال اذ انک ما سئلت عنه و اخصم الی ما لبس فی کتاب الله و کذا سمع منک سنة فقال تواضع لله یرفعک و لا تقصین الا بعلم فان اشکل علیک امر فسل و لا تسعی و استشرتم اجهد فان الله عز وجل ان یرفع منک الصدق ان یوفیک فان اللبس علیک فقیف حتی تنبیه او نکتب الی فیه و اخذ رالھوی فانه فایض الا شفیاً و الی التار فعلیک بالرفق فرمود ای معاذ ما نامی بومی جعی انا بل کتاب غیر میکنی که از کلیدهای بهشت پرسش میکنند ایشانرا که می بخش و بگوی کلید بهشت کلمه لا اله الا الله است هر که تجید خویش را بقدر این سخن ستودار کند استکار باشد چو این کلمه است استار و حجب را خرق کند و پردای شکست ریب را بردارد تا آنگاه که خداوند خویش را ملاقات فرماید و در روز نشیر در میان او و خداوند هیچ عش و غشا و جالی و عاجز کرد و معاذ عرض کرد که اگر امری بر من عرضه کنند که حکم آنرا در قران مجید شناختن نیارم و از قران تو نیز یاد ندارم بر چگونگی فرمود در حضرت بزوان از در زاری و ضراعت باش خداوندت از خدا لان جهان بر کشد و هرگز امری بر تو چون ستار و روز روشن که در از در حکومت سخن مین و اگر کار مشکل افتاد از خص و پرسش حیا کن و طریق استشارت اجتهاد و کلام چون از در صدق و سداد پستی خداوند باب علم را بر تو مفتوح دارد و اگر امری بر تو پوشید باشد که آن توانی کرد بن روشن کرد و اگر بومی من مکتوب کن یا ترا که می فرستم و از پیروی هوا و هوس بریز که هوا و هوس کشانده مردم است بچشم پیوسته با مردم برق و مدارا کار میکن با جمله چون صاحب بجا را انوار شمرانند معایج الامم الا برادر در سبیل شرحه تابع اخبار استوار میدارد و اجتهاد در حکام را معتبر بشمارد از پس نجدتین غیراً هذا الخبر فجهنم فی الاجتهاد و انت ترى عدم صلاحه فیه فانه یخجل ان یكون المراد السعی فی تحسین مددك الحکم مع ان الخبر ضعیف نفرد و ابر و اینه یعنی مجتهدین در عمل اجتهاد این حدیث را سند خویش دانند و حال اینکه این خبر تصریح با جهاد نیست بلکه تواند بود که از لفظ اجتهاد سعی در تحسین علم بمجهول باشد و نیز خبر قوی تدارد و از اخبار متفق نباشد اکنون بر سر سخن رویم بعد از معاذ بن جبل همچنان رسول خدای خال بن سعید العاص و عمر بن خرم و زیاد بن لبید البیاضی را هم در ارضی من حکومتی بداد و عکاشه بن ثور را به سگابک و سکین فرستاد و فرمان کرد تا ایشان هر یک در قسمت خویش حکومت کنند و از پس آن علی علیه السلام را فرمان کرد تا با سیصد تن ابطال بحال غیر من باید و از بهر اولو انی بست و همچنان بدست خود دستار بر سر علی استوار فرمود و علاقه نزدیک با دانه شیری از پیش روی و ملا از پس سر بگذاشت پس علی با مردم خویش در محله جاشکرگاه کرد و پیغمبر شایسته آنحضرت حاضر شد که کاکبت و فرمود یا علی ترا سفر میفرمایم و بر حرمان تو افسوس میدارم بر و با ارضی من و تا انی بکلت با تو از در مبارزت بیرون شی طریق مقاتلت سپار و ایشانرا پیش مسلمانان بخوان که بپذیرند اقامت صلوة بر ایشان فرض کن و برای تا صد تا اموال خویشین مساکن مردم خود بذل کنند علی علیه السلام عرض کرد یا رسول الله بکلت که روی اهل کتاب نبستی و حال آنکه جو اطم و هرگز قضا کرده ام و محاکمه فرموده ام پیغمبر دست بسطی نهاد و فرمود اللهم ثبت لنا و اهدنا لک

فر علی علیاً

وقایع اقالیم سبوع بعد از هجرت رسول خدا الی زمانها

و بروای فرمود **اللهم اهد قلبه وسدد لسانه** و فرمود زود باشد که خداوند هدایت و ارشاد در خلق بدست تو کمال بخشد و زبان تر با لغای کلمه حق استوار کند ای علی چون دو کس نزد تو حاضر شوند باید که میان ایشان قضائی ازانی تا سخن خصم نیز اصفا فرمائی این نکور ازینست که بر نور دشمن شود که حکم حق چیست علی فرماید که از آن پس در هیچ محاکمه مرا شکست نیفتاد چنانکه رسول خدا فرمود **افضناکم علی بعدی** با جمله هنگام وداع پیغمبر علی فرمود **والله ان یتهدی علی الله علی نایک رجلا واحدا خیرک مما طلعت علیه الشمس وغربت وک** و **لا اله الا علی** یعنی سوگند با خدای که اگر یک مرد را خدا بدست تو هدایت کند بهتر است از برای تو از آنچه اقباب بر آن قیامد و غروب میکند و تو امام اوئی و نیز فرمود با علی چون بعزاز عقبه اقی رسیدی بگو **یا ربک لمنذیا شجر یا ممد و یا اثری محمد و رسول الله یقرکم التلا** چون این کلمات سپای منت علی با مردم خود طی مسافت کرده بعد از درود بار خضی من شکر بیاورد آن نوحی بخیج بخش فرمود و بر بخشی را برای هجرت و تاراج جماعتی از شکر کهن با مورد داشت پس بر فوجی سحابی از اراضی من تاختن بر دو غنیمتی فراوان بدست آورد بشکر گاه پیوست بر او بن عازب کو بدین در آن سفر ملازمت رکاب علی علیه السلام داشتیم چون بار خضی من رسیدیم و مردم همدان از رسیدن علی آنکی باقیمد مشرعون **ایستاهم منکون قیتم** شاهدین آنستاقهم نیز ای خطی را بدست کرده کجائهای چاچی را از پسر شت انداخته و شمشیری هند برایشیده ساخته نیز جنگ شدند چون علی علیه السلام ایشان را دیدار کرد بانگ برداشت **با و از فرمود یا شجر یا ممد و یا اثری محمد و رسول الله یقرکم التلا** ناکاه از هر دشمنی و کلوخی و قطعه زبانی جدا گانه یکبار بانگ برخاست که بر محمد و بر تو سلام باد و مردم چون این نید چنان بلرزیدند که هر بهار از دست ایشان بر سخت با سجد هر دو گروه با هم نزدیک شدند و زمین جگت تنگ افتاد پس علی چون بگذشت صفت تعالمت راست کرده و سب بر جهان دو میمان میدان تا ختن کرده بانگ برداشت و فرمان رسول خدا را برایشان بگذشت شجاعت بعد از اصفای کلمات علی علیه السلام یکبار آهنگ مسلمانان کردند و کلمه بر زبان رانیدند علی صورت حال را بصورت رسول مکتوب کرده و پیغمبر سجد بشکر بگذشت آنگاه فرمود استسلام علی همدان گویند بعد از آنکه مردم آن اراضی مسلمانان گرفتند علی فرمود آن غنایم که شکر فرجه کرده بود بر هم نهادند و بر بنده و محببت افروان در ناطق و حارس آنغایم باشد از پسر انواقه چا حتی از انالی آن بلده از کیش مسلمانان سر بر تاقده و طریقی ارتداد گرفته ساخت جنگ شدند و صف تعالمت راست کرده علی علیه السلام در مبارزت ایشان ناچار گشت و در دو بر کشید و لو ای جنگ با مبعوثان سنان سلمی سپرد چون از دوسوی مردان جنگ روی در روی شدند از هم سینه بزدج مردی که خلاف نام داشت اسبب جهان دو بمیدان نبرد آمده هم آورد طلبید از سپاه مسلمانان بود خضری برین شده با خلاف مصاف داد و او را با تیغ بگذراند از پس او علی علیه السلام خویشتن اسب بزود بمیدان آمد و بر همین شمال حمله برد و نزدیک بیت تن از ابطال جان ابهره هلاک ساخت نیروی مقاومت از دشمنان برفت و طریق نیز میت گرفتند سختی از دنیال ایشان بشتافت و دیگر باره آفانید و مو غطت فرمود این کرت هم کرده از در زاری و ضراعت بیرون شدند و طریق توبت انابت گرفتند و عرض کردند اکنون که فرمان کنی با دشمنان دین جهاد کنیم و صدقات خویشرا حاضر کردند پس علی علیه السلام خشم بر آنان بگذا نهاد و ابوراض را بجهت باز داشت و آنچه بیرون جنس بود بر شکر این قسمت فرمود و نیز گفته اند که بر حسب فرمان پیغمبر خالد ولید از آن پیش که علی سفر بمن کند آن ارضی شتافت و غنیمت فراوان بشکر کرده و آنگاه که علی با مورد رسول خدا

اینست

جسد اول از کتاب دوم من مجدداً نسخ التوارخ

فرمود آن غنایم را از خالد ما خود دار پس علی برقت آن غنایم را بگرفت و خمس آنرا بگویی کرد و از میان سبایا کنیزکی را که جمال نیکو داشت از بهر شوخیا اختیار کرد و با او مصاحبت فرمود بریده به حبیب که یکدیگر من در بخشش و دم و نصیحتی من با علی قوی بجمال داشت پس با خالد کتفم هیچ نمی بینی که ایمر و چه میکنند پس روی با علی کردم گفتم یا ابا الحسن این صیبت فرمود این کنیزک در بخشش افتاده و در سهم آل محمد در آمده و نیک بهره آل علی گشت بریده گوید که در علی بر خالد ولید دشوار است مکتوبی از بهر رسول خدای کرده بریده رهبر دو فرمود پیش روی تا ختن کن رسول خدا را که می ده که علی در خمس غنایم خیاست کرده و دختر برای خود اختیار فرمود بریده به بدینه آمد و نخستین عمر بن خطاب را دیدار کرد و این قصه گفت عمر گفت دور است که رسول خدای را از بهر فاطمه دختر خود غیرت بجنبند این کار بروی کران افتد بریده قویدل شده بسخن رسول آمد و مکتوب خالد را بداد پیغمبر از قرائت آن نامه آثار غضب پدیدار گشت بریده عرض کرد اگر مردم در تصرف غنایم میکنند دست بزند غنیمت مسلمانان بهد رشت و پیغمبر فرمود و نیک یا بریده آحدثت نفا فان علی بن ابیطالب یحیی له من النبی ما یحیی له ان علی بن ابی طالب خیر الناس لک و لیقومک و خیر من اختلف بعدی لکافه اعمی یا بریده آحدثت ان تبغض علیاً فبغضک الله یعنی دای بر تو ای بریده آیا منافق شده با ما برای علی حلال است از غنایم آنچه برای من حلال است همانا علی بهتر است از برای تو و قوم تو از جمیع مردم بهتر است از هر که پس از من باشد برای جمیع است من ای بریده خذ کن از دشمنی علی اگر علی دشمن اری خدایت دشمن اری و بریده میگوید از زور کردم که این وقت بزین فرود شوم از بخت کتفم پناه بخدا ببرم از غضب خدا و غضب رسول خدا را رسول الله طلب آبرزش کن برای من که از این پس هرگز علی را دشمن نذارم و در حق او خبر نگویم پس پیغمبر از بهر من استغفار کرد لکن این سخن در نزد رقم ظروف استوار نیست زیرا که تواند بود چندانکه فاطمه علیها السلام فرموده باشد بهر المؤمنین با هیچ زن هم بهتر کرد اما در سند احمد بن حنبل و جزا و از بریده بحسبیت بن زید گفته قال بعث رسول الله بعثین علی احدیما علی بن ابی طالب علی الاخر خالد بن الولید فقال اذا التقیتما فقلی علی النبی و اذا افرقتما فقلی و احیدینکما علی جیده قال فلقینا بنی بید من اهل الیمین فقاتلنا و طهر المسلمون علی النبی فقتلنا الفاتمه و سببنا الذریه و اصطفی علی من السبی امرأه لنفسیه قال بریده و کنت بعثت خالد بن الولید الی رسول الله یحضره بیدک فلما اتیت النبی رفعت الکیاب فغیر علیه فارتب انصب فی وجه رسول الله فقلت یا رسول الله هذا مکان العائدک بعثت مع رجل و امرت ان اطیعهُ فقد بلغت ما ارسلت به فقال رسول الله لا تقع فی علی فانه منی و امانه و لیکه بعد ابروایت احمد بن حنبل زید کوفی و کوفی و کوفی بریده چشم کرد و فرمود علی از من است و من نیز از علی هستم بعد از من علی شما است و اولی بجز فاست در رسول و نفس شما با جمله بریده گوید از آن پس علی را از همه کس بیشتر دوست داشتم در خبرت که یکروز درین بسی راه شد و منی را با کله مقبول ساخت خوشحالان مقبول خداوند اسب را که زید بن کعبه آوردند و طلب خوشبها کردند چون کثوف افتاد که در آمدن اسب جایستی بر خداوند اسب نیست علی فرمود زیت وی مقبول است نباشد این سخن بر خوشحالان مقبول کران آمد و شکایت بجزت رسول و زید گفت سخن را علی هر رسا قال رسول الله ان علیاً لیس ظالم و لم یخلق علی للظلم و ان الولا یه من بعدی لعلی و الحکم حکمه و القول قوله

وفایع اقالیم سبعمه بعد از هجرت رسول خدا الی زمان ما

و جبال فروریزد و آتش دوزخ شرار با چون کوه پار بارانگر پس چکس نماز که دشمن از بیم جای نزو و کنا خود را ندکند و از دیگران بجایش نپردازد جز آنرا که خدا نخواهد این کرد اندک و گفت عظیم خبر است که شنوم و سخت بنیماک شد و مسلمانان گرفت و آن مردم که با وی بودند نیز ایمان آوردند از قضا که در غم و راجتم برایی بن عفت خشمی افتاد بی توانی دست بیابخت و او را گرفت و کسان کسان هجرت رسول آورد و گفت این فاجر قاتل پدر من است پیغمبر فرمود ای عمرو دست از او باز دار زیرا که آنچه در جا بخت رفته است اسلام بدر میکند و خونی که در جا بخت ریخته است در اسلام نتوان جت عمر در این سخن آشفت و بعد از مر حبت مدینه طریق ارتداد سپرد و با جمعی از مردم خود قبیله بنی حارث بن کعب را بمعرض نیت غارت در آورد و از آنجا مردم خود پیوست چون این خبر هجرت رسول برداشتند علی را طلب کرد و با جماعتی از مهاجران قبیله بنی زبید فرستاد و او را در راه با گروهی قبیله جضی با مور ساخت و فرمود آنجا که با علی پیوسته شوی امارت خویش را بگذار و فرمان پذیری بشی پس علی راه برگرفت و خالد بن عبد بن العاص را با نفری چند بمقدمه بحیث فرستاد و از آن سوی خالد بن الولید ابو موسی اشعری را با چند تن بزرگ شکر ساخت چون مردم جضی خبر خالد بن الولید را شنیدند نیمی بجانب مین گریختند و نیم دیگر بنیان قبیله بنی زبید شتافتند بعرو بن معدی کرب پیوستند علی علیه السلام ازین است خطی خالد فرستاد که در میان مکتوب بخوانی او تراق کن نامن در رسم خالد مکتوب امیر المؤمنین اوصی نهاد و طریق سیرانی گرفته چنان که چو می آمدن نزد خالد بن سعید را حکم فرستاد تا خالد بن سعید را مجوسا بر جای بدشت آنگاه که علی علیه السلام بر سید بعد از ورود خالد را ازین خبر باسی نگوش کرد و از آنجا طمی سافت کرده در وادی کسین درآمد و در آنجا قبیله بنی زبید را بختن بودند در این وقت که لکر اسلام دیدار شد مردم قبیله بنی زبید عمرو بن معدی کرب آمدند و گفتند ای ابا ثور کار تو با این جوان قرشی چگونه خواهد رفت گفت اکنون چه پیر رسید آنگاه که صف تقابلت راست شود من بر پشت اسب بریم و غان زمان میدان نبرد دریم چون علی مرادیدار کند این ستر پوشید بر شما مکتوف خواهد شد از این سخن دل قوم را قوی همی ساخت و بلاد ت خویش را باز نمود مع القدی شکرمان از دوسوی زمین جکت تک کردند و با مبارزت بنامند و درده بر شید نخستین عمر بن

مقتضی در آوردن سبعمه
 جضی کرب پیوستند
 خالد بن سعید را حکم فرستاد

مقتضی در آوردن سبعمه
 خالد بن سعید را حکم فرستاد
 جضی کرب پیوستند
 خالد بن سعید را حکم فرستاد

معدی کرب اسب نرود و میدان آمد و علی علیه السلام مخاطب ساختن شعر خود
 اَلَا نَجِئُكَ مِنْ تَلْعَانِ لَيْلِي
 وَ اَحْمِلُ لِحِفَّةِ الْاِيَا طِلْ شَدْبِي
 يَحْمِلُنْ فُرْسِيَانَا كِرَامَاتِي الْوَسْخِي
 اِنِّي امْرُؤٌ اَحْمِي حِمَايَ بَعِيْزِي
 وَاَنَا الْمُظْفَرُ فِي الْوِطَانِ كُلِّهَا

الذبيذ الزبيذ

مَنْ يَلْقَى طَيْفَ الْبَيْتِ لَرْدِي وَ حِيَاضَ مَوْبِ لَيْسَ هَا مَانَعُ فَاحْذَرُوا لِي وَ جَانِبِي قِيَا اِنِّي لَدَى الْهَيْجَاءِ اَضْرَ وَاَنْفَعُ

پس علی علیه السلام تنگ مبارزت وی کرد خالد بن سعید پیش شد و گفت با بی انت و منی مرا با و بگذار تا کار او را کفایت کنم فرمود ان كنت نزي ان لي عليك طاعة فففي في مكانك يعني اگر طاعت مرا بر خود واجب

میدانی بر جای باش لا جرم خالد با ستاد و علی اسب بر اینخت و این شعر گفت

با عمرو فد

جسد اول از کتاب دویم من مجدداً تنسیخ التواریخ

در دوشنبه کرد پیغمبر علی علیه السلام را فرمود دست او را بگیر و در پیشش بیا موز روزی چند بتعلیم قرآن مشغول شد آنگاه بر سر کرد
یا رسول الله عارث بن ابی ضرار قصد تو دارد اگر فرمان کنی و فومی لازم من فرمانی بروی عارث بن پیغمبر او را با جماعتی ام

رکاب علی علیه السلام فرمود تا برایشان عادت بر زد موثقی ثیار بربند

سفر حجج الوداع رسول خدای نیز در سال پنجم هجرت بود

حدیث کرده اند که ابن عباس مکرّمه میداشت که این سفر حجج الوداع خوانند و آنرا حج البلاغ و حج التمام حجاز اسلام مینامند
و اینکه این سفر حجج الوداع خوانند از بهر آن بود که رسول خدای در خطبه که غزوه بدر فرمود و آیتی لا ادری لعلی
لا الفاکر بعد عافی هذا فی مؤتی هذا و خبر داد که بعد از این سال شمار در ایام نوحه تا فاکر هم کرد لاجرم مردان
از حجج الوداع خوانند جماعتی گویند رسول خدای قبل از هجرت دو کتف حج گذاشت و بعد از هجرت یکنوبت و نیز گویند
چهار عمره گذاشت یکی قبل از هجرت سه دیگر بعد از هجرت آن نخستین در حدیثیه بود و دیگر عمره القضاء و سیم اباجحه
الوداع گذاشت و بعضی گویند دو عمره بی پای بر یکی عمره احدی قیه و دیگر عمره القضاء و گوی چنان اند که پیغمبر کتف حج
گذاشت اکنون کلمه چند شرح میرود که در ذیل قصه چون ذکر آنکلمات میشود بر خواننده مجول نماید پس بداند که بدی تو گویند
قرابانی را که بند و حج قرآن است که شخص فارغ باشد یعنی از برای قرابانی هدی با خود ببرد و حج افراد است که شخص هدی با خود نبرد
و فرق میان آنست و میان قرآن و افراد نیست که عمره حج تمتع مقدم است بر حج لاجرم شخص در میخانه گاه نیت عمره تمتع میکند
و نیت حج را بعد از روز و در مسجد الحرام خواهد کرد بخلاف حج قرآن و حج افراد که نیت حج را در میخانه گاه باید کرد و آنست که
کوهان شتر قرابان از جانب راست بشکافند و با خون او ملطخ کنند و از میخانه گاه بدین گونه بجانب سی توف فرمایند و چون
حج قرآن است که هدی را از میخانه گاه سوق فرمایند بخلاف حج تمتع که سوق قرابانی از میخانه گاه نیت و عقیده است که نعل عربی است
که در آن نماز کرده باشند از گردن گویند قرابانی در آورند و از میخانه گاه بوسی منی برانند این نیز خاص نیت قرآنست و باید
دانست که هر کس چهل و هشت میل طلا و از کوه دور است او را نانی بگویند و بر نانی حج تمتع نیت باشد که کس طینش از میخانه گاه
تراست بر او حج تمتع نیت بگذراند میان حج قرآن و حج افراد و باید دانست برای کسی که حج تمتع نیت کند و در میخانه گاه نیت
و جب نیت گذاشت باشد و نخواهد در نانی حج بگذارد بسبب ندانند که گاه نیت حج تمتع نیت بگذارد و جایز است که نیت مطلقه
حج کند پس حشر خواهد بود از برای اینکه هر یک از حج تمتع و حج قرآن و حج افراد را اختیار کند و باید دانست جایز است که کسی
که اراده حج افراد کرده است و نیت خود را حج افراد است عدول کند به تمتع و نیت یکی از دو نیت که عمرین نیت است
منکر شد و حال آنکه رسول خدای صلی الله علیه و آله و سلم فرمود **اَلْحَجُّ الْاَكْبَرُ بِرُؤْيَا فَيَهُ وَتُوقِفُ رَا الْاَصْفَرُ الَّذِي لَا وَتُوقِفُ فِيهِ وَ
هُوَ الْعَمْرَةُ وَفِيهِ جَمِيعُ اَيَّامِ الْحَجِّ وَفِي الْحَدِيثِ ثَلَاثًا مَعْنَى الْحَجِّ الْاَكْبَرِ لِأَنَّهَا سَنَةٌ كَانَتْ حَجَّ فِيهَا السَّلْبُونَ وَ
الشُّرُكُونَ وَفِيهِ الشُّرُكُونَ بَعْدَ ذَلِكَ لَسَنَةً وَفِي الْحَجِّ الْاَكْبَرِ هُوَ يَوْمُ الْعَمْرَةِ وَفِيهِ يَوْمُ الْخَيْبَرِ وَفِيهِ يَوْمُ الْاَكْبَرِ**
بر سر سخن رویم چون خداوند این آیات مبارک نازل فرمودست **وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَسْتُكَ
فِي شَيْءٍ وَطَهِّرْ بَيْتَكَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَا أُولِي الْأَبْصَارِ
وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ مَأْيُنٌ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ لِنَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذَكِّرُكُمْ اللَّهُ فِي أَيَّامِ
مَعْلُومَاتٍ عَلَى مَا رَزَقْتُمْ مِنْ بَيْتِهِ وَالْأَنْعَامِ فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا أَوَّلَ النَّاسِ الْفَعِيرَةَ**

جسد اول از کتاب دویم من مجدداً تنسیخ التواریخ

نسخه

نسخه

وفاج اقالیم سبب هجرت رسول خدای الی ناساها

لِيَقْضُوا فَنَقَمَهُمْ وَلِيُؤْتُوا نَذْرَهُمْ وَيَطُوفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ یعنی ایکن ای محمد بر همه را که جای دادیم در کعبه باز
 نمودیم که در پرستش شریک برای من گیر و کعبه را از تهاون و دیگر طایفه بیاید و از آنجا طواف کنند و نماز گذارند و مردمان را
 بزبانت خانه بخوان تا پیاده و سواره بوی تو شتاب گیرند چون صد از آنکه این آیت مبارک بیاید رسول خدا فرمود
 کرد که مردم را برای حج طلب فرماید معنی چنان باشد که ای محمد مردم را بزبانت کعبه بخوان تا پیاده و سواره بوی تو آیند
 از برای منافع خویش در دنیا و آخرت حاضر شوند و خدای را یاد کنند و روزی شنبه که ایام حشر اولین هجرت بود
 شتر و گاو و کوفته که خداوند روزی داده است ایشانرا پس بخورد و بخورند مردم تکذبت انکار از این گفتند و سبب هجرت
 سر و چیدن ناخن و شارب و شستن بدن و خرابیها و همچنان وفا کنند بگشتن بذر ای خود و طواف کنند نماز که از آنجا
 از تصرف و ملک خیار آن ذلک و من یعظم حرمانا لله فهو خیر له عند ربی و احلت لکم الانعام
 الا ما بین علیکم فاجنبوا الرجس من الاوثان و اجنبوا قول الزور حنفاء لله غیر
 مشرکین به و من یشک بالله فکانما خر من التواء فغطفه الطیر او تهوی به التریح فی مکان یحیی
 ذلک و من یعظم شعائر الله فانها من تقوی القلوب لکم فیها منافع الی اجل مستحی شد
 محلها الی البیت العتیق بیفرماید نیست مناسک حج و هر کس بزرگ شمارد احکام خدای را و تخلف از آنرا طلال ندارد و در
 پروردگار پادشاهش شکواید و از برای شما حلال شد همه چهار پایان خواه در حال احرام و خواه در حال طلال چه حکم آن علم سبب
 نباشد پس همه چهار پایان حلال است خیر اینکه تحریم آن بر شما شده بود پس جنباب کیند از پیدی تهاون تعظیم حسنام
 کفار و دروغ انکار که از ادیان باطله کمیش مسلمانان باز آیند کسی که با خدای شرک شود چنانست که از آسمان بریر آید و
 مرغان مردار خوار اعضای او را بر بایند باصر صری ماصف و راجحانی در اندازد که هیچکس دستگیری تواند نیست علم خدا
 در جنباب از تعظیم حسنام و بر پیرا کفار کذب کسیکه بزرگ دارد مناسک حج را بر پیر کار و متقی است همانا شمار از آن
 بدن سوداست که از سواری و شیر و پشم و جز آن ما خود میدارید تا انگاه که بنجای که در آیند زمان خمر فرارند و لکل امیه
 جعلنا منسکاً لیکم و اسم الله علی ما رزقتم من هیهات الانعام فالحکم الله واحد فله اسلموا
 و بشیر الخنین الذین اذا ذکر الله وجحت قلوبهم و الصابین علی ما اصابهم و المعینی الصلوة
 و ما رزقناهم یقینون و البدن جعلناها لکم من شعائر الله لکم فیها خیر فاذا ذکرنا اسم الله علیها
 صواف فاذا وجبت جنوبها فکلوا منها و اطعموا الفقاع و المتکرکذک مخرفاها لکم لعلکم تتقون
 کن ینال الله حومها و لادماؤها و لکن یناله التقوی منکم کذلک سخرها لکم لیکر الله علی ما
 هدکم و بشیر الخنین ان الله بدافع عن الذین امنوا ان الله لا یجکل خون کفوی بیفرماید برای پیشیان معبد کردیم
 تا بیروی قربانی بخت ما عرب جویند و یاد کنند خدای را از آنچو روزی کردیم ایشانرا از چهار پایان همانا ایستاد خدای شما کی نیست
 حضرت او فاضع باشد و قربت قربانرا شرک آرایش نهیدمان ایچم شده برسان آن بندگان مخلص که ظلمت خون مظلوم
 کین کشند و از اصناف نام خداوند ترسناک کردند و نیز مرده برسان صابران و نماز گذاران تقوه کنند که از انگاه بیفرماید
 شتران قوی جثه را بسیار ای اشعار و تعلیم آیت مناسک و علامت دین ساختیم و این برای شما نیکنوی فراوانست
 بر خداوند هنگام خرم یاد کنند در حالی که برای ایستاده باشید انگاه که شتر بیولو بر زمین نهد جان بدازد کشت آن بخورد

این آیه است که در کتاب
 التوراة آمده است
 و در آنجا آمده است
 که هر کس که از این
 آیه بخواند
 خداوند او را
 پادشاه کند

وفایع اقالیم سبوع بعد از هجرت رسول خدا الی زمان ما هذا

غلام را زحمت ضرب کوب بمیداد پیغمبر فرمود در آن محرم را بنکرید چه میکند کوزیند آل فضل از قید نبی سلم آبی یافتند که زانکه
 رسول خدا یاده شده قدحی را از خرا و قروت و روغن در هم سرش شد و آکنده سنا طهر نمودند پیغمبر فرمود ای ابو
 خداوند خورش طیبت از بهر ما فرستاده غلام را زجر کن که او را کناهی نیست پس پیغمبر و آنان که حاضر حضرت بودند
 از آن خورش بخوردند در این وقت صفوان بن معطل سلمی که سابقه شکر بود بر سید زانکه را بر سینه او بگردد و آبی آن سلم
 قحس کرده گفت هیچ شی خیر شری بنفوق نیست غلام گفت آن قدح نیز با نیت و هم در این هنگام سعد بن جباد و قیس
 او شتر را که ز او بران حمل کرده بودند آوردند سعد گفت یا رسول الله این امه را بجای آنکه یاده شده پذیر و نیتی
 بزرگ بر ما بگذارد فرمود خداوند زانکه را با جابا ز او دشمنان آن خویش را بزرگتر از خودی ترا برکت داد ای ابو تانکایی
 نیست آنهم همان پذیر می که هنگام ورود مدینه از ما نمودی سعد گفت یا رسول الله سچا از مولی را تو اختیار کنی نزد پیغمبر
 از آنچه با ما پذیر فرمود بدوستی سخن کردی شاد باش بصلاح و فیروزی خداوند ترا خصمانیکو عطا کرده بودم نیت
 داشته سعد گفت شکر خدا را که این نعمت مرا ارزانی داشت ثابت بن قیس گفت یا رسول الله قبیله سعد در جاهلیت
 جوانمردان ما بودند پیغمبر فرمود *الناس معادن كعادين الذهب والفضة خيارهم في الجاهلية خيارهم في الاسلام*
اذا فقهوا بالعلم در یکی از منازل حجابست که دو چون بمنزل ابوار رسید صبیحی که مراره از گوشت کور که خود صید کرده بود
 بهی که پیغمبر پذیرفت و این معنی بر صعب دشوار آمد پیغمبر چون تا فلکی خاطر او را هشاده فرمود و گفت چن محرم بودیم این را
 و در منزل روح رسول خدای جا اختیار دیدار کرد فرمود چه کس نیت گفت سلمایم تو کسی فرمود رسول خدایم زنی را که زانکه کو
 پیغمبر داشت و گفت آهنگ فرمود و نعم و لکن اجز در ارض سرف عایشه را عادت زنان بر سید او و عمره بسته بود پیغمبر فرمود
 موی سر را بشانه بزن و عمره را بگذارد لکن حمل مباحش از آن عمره بلکه حج را بر عمره در آورده است اعمال حج را مشغول باش و طواف خانه
 دست باز گیر چند آنکه زمان ظهر برسد در موضع سرف فرمود هر کس با او هدی نباشد خواهد حج را عمره نرد اند که چنان کن
 و هر کس با خود هدی میراند بر حج خود ثابت باشد پس بجز از این حکم آنکه هدی با خود نداشتند بعضی احرام بپوشیدند از حج
 بیرون شدند و جماعتی بر احرام حج ماندند و ابو موسی چنانکه از این پیش گفته شد که در پاره از ارضی مین حکومت یافت در
 این وقت هجرت رسول شتافت و عرض کرد یا رسول الله نیت خود را بانیست تو پیوستم لکن قربانی مذارم فرمود کار از
 اکنون کن که دیگر مردم میکنند و شب یک شب چهارم ذیحجه در منزلی طوی نزول فرمود و نماز با ما دارد آنجا که پشت
 از جانب فراز آرزینیه که آنجا در آمد چون بیاب رسید خانه که دیدار شد این *عابونا اللهم زد هذا البيت*
تعبنا وشریفنا و تکریمنا و ما نزلنا و زد من عظیمته من حج و اعتمر لشریفنا و تکریمنا پس سجد کردیم بر تشریف داده
 استلام و تقبیل حجر الاسود فرمود و طواف خانه را بجای برد و هنگام طواف دای مبارک از زیر کتف مین آورد و پیش
 چپ انداخت و هفت نوبت طواف داد و در سگرت سخت دوان دوان میرفت و در چهار ضلع کار برفق و توانائی می کرد
 و در هر طواف استلام حجر الاسود و کس کنای فرمود و در میان این دور کن می گفت *ربنا آتینا فی الدنیا حسنة*
وفی الاخرة حسنة و فیا عذاب النار و مردانرا نهاد ادا که بنما و ملک در کنای مکر اند ما هر که گوید اللهم ادر
استئلك العفو و العافیة فی الدنیا و الاخرة ربنا آتینا فی الدنیا حسنة و فی الاخرة حسنة
 و فیا عذاب النار این لایک این گویند با بگله بعد از آنکه طواف تمام کرد و تقاضا بر سب آمده

اینکه در وقت هجرت رسول خدا الی مدینه فرمودند که هر کس با ما هدی نبردند ما را بجزای آن نماندیم
 و هر کس با خود هدی میراند بر حج خود ثابت باشد پس بجز از این حکم آنکه هدی با خود نداشتند بعضی احرام بپوشیدند از حج
 بیرون شدند و جماعتی بر احرام حج ماندند و ابو موسی چنانکه از این پیش گفته شد که در پاره از ارضی مین حکومت یافت در
 این وقت هجرت رسول شتافت و عرض کرد یا رسول الله نیت خود را بانیست تو پیوستم لکن قربانی مذارم فرمود کار از
 اکنون کن که دیگر مردم میکنند و شب یک شب چهارم ذیحجه در منزلی طوی نزول فرمود و نماز با ما دارد آنجا که پشت
 از جانب فراز آرزینیه که آنجا در آمد چون بیاب رسید خانه که دیدار شد این *عابونا اللهم زد هذا البيت*
تعبنا وشریفنا و تکریمنا و ما نزلنا و زد من عظیمته من حج و اعتمر لشریفنا و تکریمنا پس سجد کردیم بر تشریف داده
 استلام و تقبیل حجر الاسود فرمود و طواف خانه را بجای برد و هنگام طواف دای مبارک از زیر کتف مین آورد و پیش
 چپ انداخت و هفت نوبت طواف داد و در سگرت سخت دوان دوان میرفت و در چهار ضلع کار برفق و توانائی می کرد
 و در هر طواف استلام حجر الاسود و کس کنای فرمود و در میان این دور کن می گفت *ربنا آتینا فی الدنیا حسنة*
وفی الاخرة حسنة و فیا عذاب النار و مردانرا نهاد ادا که بنما و ملک در کنای مکر اند ما هر که گوید اللهم ادر
استئلك العفو و العافیة فی الدنیا و الاخرة ربنا آتینا فی الدنیا حسنة و فی الاخرة حسنة
 و فیا عذاب النار این لایک این گویند با بگله بعد از آنکه طواف تمام کرد و تقاضا بر سب آمده

جسد اول از کتاب دوم من مجلدات نسخ الثوارخ

این بیت بخواند و اذ جعلنا البیت مثابة للناس وامننا واتخذوا من مقام ابراهيم مصلى
 و عهدنا الى ابراهيم و اسماعيل ان طهرا بیتی للطائفین و العاکفین
 و الرکع السجود آنگاه معام را در میان خانه خود برداشت و دو رکعت نماز کرد است رکعتین بعد از آنکه
 قلب ایها الکافرون و در رکعت ثانی بعد از فاتحه غسل خواند و آنکه نزدیک پایه زرم رفت و از آب زرم به پای
 و گفت اللهم انی استلک علما نافعاً و رزقا واسعاً و شفاءً من کل داء و نسفم و در قرائت روی مبارک ابوی
 کعبه داشت دیگر باره نیز در یک حجر الاسود آمد و دیگر باره است تمام و تقبیل فرمود و از باب الصفا از سجد بیرون و بسوی
 کوه صفا راه برگرفت و این بیت بخواند ان الصفا والمرده من شعائر الله فمن حج البیت و اعتمر الا
 ان یطوف بهما او من تطوع خیرا فان الله شاکر عظیم و فرمود ابتدا سکنیم بدین خدای بدن ابتدا کرده و در میان
 کوه صفا و مروی گفت با کسی نمود و سه بوبت هر دو بجای آورد و چهار بوبت شمی نمود و چون بر صفا برآمد روی بقبله
 آورده و در خانه مبارک که سید و توحید و کبریا نام میفرمود و بعد از آنکه کس سوره بقره را بتوانی قرائت کند بر او تسبیح
 زکات میفرمود و دعای بگرد و می گفت لا اله الا الله و احد لا شریک له له الملك و له الحمد یحیی و یمیت و
 حی لا یموت بید الخیر و هو علی کل شیء قدير لا اله الا الله و احد لا شریک له انعم و عذاب و غضب و
 قهرم الا عزاب و احد و دعای بگرد میان فرقی سه بوبت و همچنان در بر روی این نحو معنون است و چون از کار رسمی برآید
 و زمان کرد که بر کس بدی با خود ندارد از احرام بیرون شود و محل کرد و در روز تروی در صحن توجه منی احرام حج بندد
 و آنکه بدی است باشد بر حرام خود بیاید تا روز شنبه رسد و اگر آنچه این زمان بر من کوشد اتفاقاً در پیش ای رسیده
 بدی با خود بر نمی گزیند بلکه در کتب غیر بدیم و احرام خود را بعمه بدل میاخذد و چنانکه شما ملاحظ می کنید
 چون بدی با من است مطلقاً توأم شده بدی را شکر کنم در این وقت سر از من انگب من ختم الکفانی بر خاست گفت
 عوارفخ حج بعمه یا قران میان حج و عمه خاص سال است یا همیشه خواهد داشت فرمود همیشه خواهد بود و گشت تا
 مبارک را بر یک کوزه شبک ساخت و فرمود و خلقت لعمرة فی الحج الی یوم العید و این اشارتی بود بر ابطال
 عقیدت بنابین که میگفتند عمه در اشهر حج کنونی بزرگت علمای عامه گویند رسول خدا ای این سخن از جهرا است من قلوب
 جامعی کرد که بدی با خود داشته باشد لکن شیخ پیغمبر اختیار کرد و نیکوتر است با جمله عمر بن خطاب بر حرام بیاید رسول خدا او
 طلب داشت و فرمود ای عمر بدی را نده باشی گفت نرا نده ام فرمود چه اطلاق نشدی با اینک من حکم را نده ام عرض کرد
 و الله یا رسول الله لا اخلک و انت محرم پیغمبر فرمود انک لا تؤمن بها حتی تموت یعنی هرگز ایمان به حج
 تسبیح نخواهی آورد و این سخن کنایت از آن بود که عمر در آنجا رفته است و حج بود تا هنگام خلافت خود آنکه بر منبر صعود کرد و
 گفت متعنان کانتانی عهد رسول الله حلالین و انا احرمها و اعاقب علیها و مردم را انهی نمود
 ترکیب از او عده خطاب و عذاب داد و گفت دو متعه در عهد رسول الله را بود و من هر دو را احرام کردم و آنچه
 زمان و متعه حج است با جمله روایت عامه و فاضله ابو بکر و طلحه و زبیر و کروهی که بدی با خود داشته باشد بر حرام خویش
 پاییدند و چون فاطمه زهرا علیها السلام و ازواج رسول خدای بدی با خود داشته باشد از احرام بیرون نشدند و هر کس از آن
 قربانی گذاشت محل شد گویند روزی رسول خدای بر کعب بن عمیر گذشت و او محرم بود و پیش از بر او میرختند و این جان بود

این بیت بخواند

این بیت بخواند

وقایع اقالیم سبوع بعد از هجرت رسول خدا الی زمان ما بنا

ترازمت میرساند عرض کرد چنین است در این وقت از آن بیت مبارک فرود شد و آیتوا الحج والعمرة لله فان احصرتکم
 فما استیسر من اهلکم ولا یخلفوا و اذکم حتی یتلغ الھدی محله فمن کان منکم مرضیا او یبہ اذی
 من دایمہ ففدیہ من صیام او صدقہ فی اولئک فاذا امنتم فمن تمتع بالعمرة الی الحج فما استیسر من اهلکم
 فمن کونجد صیام ثلثة ايام فی الحج و سبعة اذارجعت فیک عیشره کامله ذلک لمن لکن اھله حاضر
 لیسجد احکام انما لله واعلموا ان الله شدید العقاب یمنی بای برید افعال حج و عمره را و اگر بیماری و میناکی جز
 آن شما را از ادای فرایض دفع دهد بر شماست که بر آنچه فرود آید قربانی کنید بر آنچه نیر و نیا قید قضا کنید باید سزای حج را
 از سوی مترده کنید تا گاه که قربانرا بجای خویش برسانید یعنی اگر کار بعمره باشد باید بکمرسانید و اگر حج باشد باید
 بنی بزود اگر کسی مرض باشد یا او را از شپش و اگر نیز مرض صداع و دیگر چیز از بخی رسد و حاجت بستردن هر او قدر است که سر
 بسترد و غذا بدی یعنی سه روز روزه بگیرد یا شش مسکین را دو مد طعام دهد یا سه مسکین را هر یک مدی عطا نماید و اگر نیز قربانی
 کند شری یا گادی و از این کمتر کوفندی باشد چه اینچه عینا بستردن هر را کفایت خواهد نمود و آنکه از عمره برخوردار شود
 و حال آنکه اینک حج کرده باشد او را واجب کرد که بر آنچه توانا باشد از شتر و گاو و اگر نه کوفند قربانی کند و اگر نتواند در ایام
 حج سه روز روزه بدارد و چون باز وطن شود هفت روز دیگر بگیرد که اینچه عشره کامله است همانا این عمره و حج تمتع از برای
 مردم نائی است که چهل میل یا بیشتر از کو دور باشند لکن آنکه چندین بعد مسافت نماند یا ساکن بود و نماز سجده محرم اند
 حج قربان یا افراد باشد نگاه میفرماید از خدای بر شید و از آنچه در سناسک حج حکم شده پرورن شود که عقوبت خداوند حق
 بینرمانان سخت است مع القصة پیغمبر کعب بن عجره را فرمود تا سر بسترد و روزه راسه روز تفرزد داشت و تصدیر بر شش مسکین
 نهاد که هر یک را دو نذ بد و نیک کوفندی بفرمود دیگر چنان افتاد که در کوه ظل کبر و روزه را بخت رسول آورد فرمودن
 کیستم بزبان آمد و گفت تو رسول خدائی فرمود راست گفتی خداوند بکت فرماید در تو بعد از آنکه طفل نیک شد و امانت بفرمود
 پدیدار گشت مبارک یا مطلق گشت هم در آنوقت علی علیه السلام که نعیر من کرده بود چنانکه بشرح رفت از راه بر شیری
 چند نیت هدی با خود آورد پیغمبر فرمود یا علی بسجده گفتی که چه نیت داری عرض کرد گفتم آنها همان احرام بستم که در توبیخ
 بسته و هدی با خویش آ آورده ام فرمود تو نیز بر حرام خویش با شش هم در آنوقت علی مرضی فاطمه زهرا دیدار کرد که جابه
 مصبوع پوشیده و سر بر در چشم مبارک کشیده فرمود از بر چه محل شدی عرض کرد که بفرمان رسول خدای از احرام برن
 و پیغمبر در منخن تصدیق فرمود همانا علمای شیعہ و پیغمبرن اثنا عشریة از برابر بن عازب و جابر بن عبد الله انصاری و سلمان
 ابو ذر و غار و ذیفه و خیرانیان حدیث کنند که چون انصاری بخران چنانکه ذکر شد بار رسول خدای کار بمصاحف کرد و
 ادای طه و دیگر چیز با بر ذمت نهادند چیریل فرود شد و رسول خدا را تبحر و ادع فرمان آورد و پیغمبر آنک حج کرد و علی غیر
 من فرمود تا آن چهار با خود دارد و چون آنک حج از بدین بیرون شد کتبی جعلی نوشتند که من آنک که نمودم توبیخ
 امر طریق مکہ کبری و در آن امری مراد دیدار کنی پس علی آن طه که ما خود داشته بود محل داد و با جماعتی که از آنک
 راه که پیش داشت و در ریقات اهل یمن احرام بست و چهل چهار شتر از بهر هدی براند و در آنوقت حج مند و قارن بود
 کس از حج تمتع آگهی نداشت بعد از رسیدن رسول خدا بکه در سانید چیریل این تبا و آیتوا الحج والعمرة لله پیغمبر
 خطبه کرده احرام حج بست و بی خواست عمره را در حج برد و مردم را بیاکاند که از راهی نباشد محل شود چنانکه مذکور شد بن

تذکره ایست که در این
 وقت تصدیر است
 در روز

تذکره ایست که در این
 وقت تصدیر است
 در روز

رسیدن علی
 از یمن

بعد

الحاج

جسد اول از کتاب دومین من مجلدات نسخ التواریخ

اصحاب و جماعتی سر برافتنده و گفتند محل شویم و بازمان خویش در بزم و اب از سر بایسجیده باشد و رسول خدا می نشست
انچه باشد مع القصد چون علی علیه السلام بر سید پیغمبر شاد خاطر گشت و از سرخ راه او پرسیدن گرفت عرض کرد یا رسول الله
بدانچه فرمان رفت تقدیم خدمت کردیم و طلبا بستیم و حمل او م چون راه با که نزدیک افتاد و حاشم تازه در قریل حضرت گفتم
پس ای یار کنان طریق حضرت گرفت فرمود در هر ام چه نیت بستی عرض کرد که با من رقم نکردی چگونه حج کنم لاجرم نیت خویش
نیت تو بستم و گفتم اللهم اهلا لا کاهلا لانیك فرمود هدی بچند راندی گفت چهل و چهار شتر برانده ام رسول خدا می گفت
الله اکبر شازگنی پیجی و هدایا من مشارکت کردی در حج من هدی من همانا من شصت و شش شتر برانده ام اکنون
بر احرام میباشی و مراجعت کرده با قوم نزدیک من بشتاب پس علی علیه السلام باز شکر گاه شد مردم هم اگر نیت که
شکما برکتوده اند و حلما در بر راست کرده اند بر خالد ولید چشم گرفت و فرمودند آخر من ترا به نیابت خویش من تمام
چرا این حلما بدیشان تسلیم ادی خالد گفت چندان اسحاق کردند که مرا از اسحاق آرزوی ایشان گزیر نامد این شایان از
آن کردند که خویش را از برای احرام آرایش کند علی علیه السلام فرمود یا سبحان الله و حلما را از مردم بستند و
فرمان کرد تا بگسترند و کرد بستر و دزدنکما استوار کردند این کار بر مردم صعب رفت و در علی زبان بگشودند
و چون امیر المؤمنین حضرت رسول پویست و حلما را تسلیم داد شکایت وی به پیغمبر آوردند فرمود علی عزیر صواب گان کند
هم بدین سخن زبان باز گرفتند لاجرم رسول خدا می فرمان کرد تا خبری نصب ازند و بر غیر صعد کرده خطبه بخواند و گفت
اَوْفَعُوا اَلْسِنَتَكُمْ عَنْ عَلِيٍّ فَاِنَّهُ خَيْرٌ مِنْ ذَا اَبِي لَهَبٍ غَيْرُ مُدَاهِنٍ فِي دِينِ اللهِ يَفِي بَانَ اِز عَلِيٍّ اِز دَارِ يَدِكُمْ اَوْ دَرِ خَدَا
و کاروی بر روی درشت باشد و زنی کند مردمان چون بدانستند که کردار ایشان رسول خدا بر انچه آورده لب از گفتار
ببستند اکنون بر سخن آنیم چون مردم عرب در جاهلیت آداب حج را برین شریعت قانونی چند را متابعت داشتند
خداوند این آیات مبارک بر رسول خویش فرستاد اَلْحَجُّ اَشْهُرٌ مُّعْلُومَاتٌ فِيْهَا فَرَضَ فِيْهِنَّ الْحَجَّ فَاَلَا تَرَوْنَ اَنَّ
وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفْعَلُوْا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللهُ وَتَزُوْدُ وَاَفَانَ خَيْرَ التَّزَادِ النَّقْوَى وَاَتَقْوُونَ يَا اُولِي
الْاَلْبَابِ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ يَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ فَاِذَا اَقَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَاذْكُرُوا اللهَ
عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوْهُ كَمَا هَدَاكُمْ وَاِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الضَّالِّينَ میفرماید زمان حج
در شهر معروف است که عبارت از شوال ذی القعدة ذی الحجه باشد و بعضی از افعال حج مانند توقف در عرفه و شعری
و ذیح خاص عشر اول ذی الحجه است پس کسی را که بروی حج در آمد بازمان هم بستر تواند شد و با مردمان مناخست
طغیان در شریعت تواند نمود و بر آنچه میکند خدای داناست و زاد از برای سفر خویش حمل دهید بهترین پوشها
پر بنیز کاریت آنگاه میفرماید اسجد او ندان عقل خوف و خشیت خدای را از دل فرو گذارید و گناهی بر شما نباشد اگر از
خداوند در موسم بستاری تجارت و سود بازرگانی طلب روزی کنید بر خلاف جماعتی که چنان میدهند که
در موسم حج بازرگانی گناهی بزرگ باشد آنگاه میفرماید هنگام مراجعت از عرفات در شعرا احرام خدای را تبلیغ و
تبدیل یا بکنید چنانکه راه نمود شما را بنا سگ حج و ازین پیش براد بودیم اَقِضُوا مِنْ حَيْثُ اَقَاضَ النَّاسُ وَ
اسْتَغْفِرُوا اللهُ اِنَّ اللهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ فَاِذَا اَقَضْتُمْ مَنَاسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللهَ كَمَا ذَكَرْتُمْ اَنَاءَ كُفْرِكُمْ اَوْ اَشَدَّ
يَا لَمَّا فِيْنَ النَّاسِ مَنْ يَقُوْلُ رَبَّنَا اِنَّا فِيْ لَدُنْكَ وَاَمَّا لَهٗ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَافٍ وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُوْلُ رَبَّنَا

